

Miserend

Klotildliget:

október 23. vasárnap
 ünnepi szentmise 9 óra
 családok miséje 11 óra
 egyetemi mise 20 óra
Sir 35,15b-17.20-22a
2Tim 4,6-8.16-18
Lk 18,9-14

október 25. kedd 18 óra
október 27. csütörtök 18 óra
október 29. szombat 18 óra

október 30. vasárnap
 ünnepi szentmise 9 óra
 családok miséje 11 óra
 egyetemi mise 20 óra
Bölcs 11,22-12,2
2Tessz 1,11-2,2
Lk 19,1-10

Pilisjászfalu:

október 30. vasárnap 17 óra

Piliscsaba:

október 23. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra
október 24. hétfő 17 óra
október 28. péntek 17 óra
október 29. szombat 17 óra
október 30. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra

Ma országos gyűjtés van a missziók javára.

Az október 22-re tervezett péliföldszentkeresztí zarándoklatot a körülményekre tekintettel elhalasztottuk **november 19-re**.

Ma 16 órakor az Egyetem utca és a Kenderesi utca sarkán október 23-ai ünnepség lesz.

Október 25-én 18 órakor a Klarissza házban *Dr. Farkas Elek* tart előadást Verdi Requiem-jéről.

Október 27-én a klotildligeti 18 órás szentmise lesz a Szent Mónika közösség szentmiséje, amelynek keretében gyermekeinkért imádkozunk.

Az október 29-re tervezett kesztölci kirándulás a körülmények ismeretében elmarad.

Október 30-tól Pilisjászfalun a téli időszámítás szerint 17 órától lesznek vasárnaponként a szentmisék.

Szeretettel felhívjuk mindazok figyelmét, hogy aki idén még nem rendezte az egyházi hozzájárulását, az év végéig ennek igyekezzen eleget tenni.

Heti imaszándékunk:

a lelki gyógyulásokért.

XII. évf. 34. szám

2016. október 23.

Tanuljunk imádkozni!

A farizeus és a vámos imájának jézusi példabeszédében meglepődve láthatjuk, hogy ezek szerint létezik rossz ima és jó ima. Főként a rossz ima létezése lehet zavaró számunkra, mert ott él bennünk az, hogy az ima, az Istennel való beszélgetés csak jó lehet. A rossz ima azonban attól rossz, hogy tulajdonképpen nem is ima, vagyis nem Istennel való beszélgetés.

Néhány éves lelkipásztori tapasztalatom Jézus példabeszédét alátámasztja: tapasztalom, hogy nagyon sokan rosszul imádkoznak, vagyis nem az Istennel beszélgetnek. Ennek a sok rosszul imádkozásnak kettős oka van. Az egyik az, amikor sokan megrekednek szokásaikban és nem akarnak továbblépni, fejlődni, mert az imaéletben elengedhetetlenül szükséges a fejlődés, a továbblépés. Mindig ugyanazt a végeláthatatlan hosszúságú imát mondják el nap mint nap, mely hosszú imák tulajdonképpen már nem tudnak semmi újat mondani számunkra, s ezt még maguk előtt sem merik bevallani.

Ez olyan, mint ha a szerelmesek mindig csak egy szóval fejeznék ki egymás iránt a szerelmüket, mint például azzal, hogy szeretlek. Ez egy darabig jól hangzik, de ha két év után is csak ezt a szót ismételtetik, kezd unalmasná válni. Az ilyen imádkozók csodálkoznak azon és lelkiismereti problémát csinálnak abból, hogy figyelmetlenek az ilyen megszámlálhatatlanul sokszor elmondott hosszú imákban. Ne csodálkozzanak rajta: én is biztos figyelmetlen lennék ilyen esetben, ha minden nap ugyanazt a hosszú imát kellene szó szerint elmondanom.

A másik ok, ami miatt sokan rosszul imádkoznak, az bennünk, papokban van. Kicsit szem előtt tévesztettük igazi papi feladatunkat. Sok mindent csinálunk: építkezünk, szervezkedünk, misézünk, temetünk, hitoktatunk. Csak egy valamire nem marad időnk: hogy az embereket imádkozni tanítsuk. Mert a jó imát meg kell tanítani. S ki más tudná megtanítani, ha nem az Isten embere, a pap?

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője
 Megjelenik: minden vasárnap
 2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.
 Plébános: Szilágyi Szabolcs
 ☎ (30) 611-1296
 px.sacerdos@gmail.com

Internet: www.piliscsabatemplom.hu

e-mail: klotildliget@freemail.hu

De mitől rossz egy ima? Ezt a példa-beszédbeli farizeus példáján szemlélhetjük. A farizeusról azt hallottuk, hogy „imádkozott magában” – tehát tulajdonképpen nem is Istenhez, nem beszélgetés volt ez Istennel, amelyben hagyta volna Istent is szóhoz jutni.

A nem Istennek címzett imákat többféle módon lehet elszúrni. Rosszul lehet imádkozni azzal, hogy valaki betanult vagy olvasott szöveget mond fel lélektelenül, figyelmetlenül.

Rosszak az imáink attól, hogy imáinkban önjavítóak vagyunk. Ez a legfőbb és legáltalánosabb hiba. Önjavító imáinkban nem Istenre figyelünk, hanem magunkra, és arra teszünk emberfeletti erőfeszítéseket, hogy jobbak legyünk, ha valami kis eredményt elérünk, azt tulajdonképpen nem Isten segítségének, hanem saját erőfeszítéseinknek könyveljük el.

Rosszak az imáink attól, hogy az imában gondolkodunk. Önmagában ez nem rossz, de ott válik azzá, ha saját elgondolásainkat úgy akarjuk feltüntetni, mint Isten akarátát.

Rosszak az imáink attól, hogy saját kéréseinket, elgondolásainkat Istenre erőltetjük, s mintegy arra kényszerítjük Istent, hogy alkalmazkodjon hozzánk.

S végül ott ronthatjuk el imáinkat, hogy a bennünk felmerülő, felbukkanó érzéseket az imában nem merjük őszintén kimondani Istennek, hanem elfojtjuk és – úgy mond „jópofizunk” Isten előtt.

A farizeus imájának egy másik hibája ott figyelhető meg, amikor azt mondja, hogy „nem vagyok olyan, mint ez a vámos is”. Szinte látom, ahogy megvető mozdulattal maga mögé mutat,

mikor e szavakat kimondja.

Imáinkban gyakran elégedetten állapítjuk meg, hogy milyenek NEM vagyunk. Nem vagyunk iszákosak, mint a szomszéd, nem vagyunk templomkerülők, mint az utca 90%-a. Nem vagyunk káromkodók, mint a fél város, esetleg még azt is megkockáztatjuk, hogy jobbak vagyunk, mint az az ember ott két paddal előttem.

Kedves Testvérek! Minden jámbor imádságokat egy lyukas garast nem ér, ha azt nézitek: milyenek nem vagytok – ha másokhoz hasonlítjátok magatokat; ha csak magatokban beszélgetek; ha a külső, vallásos teljesítmények felmutatásával akarjátok lekenyerezni Istent.

Ezek után nézzük meg az érem másik oldalát is: valójában milyen a jó ima?

Mindenek előtt azt kell meglátnotok, hogy nem az Istennek van szüksége az imára – hogy ne unatkozzék a mennyben – hanem nekünk. S azért van szükségünk az imára, hogy megvalósítsuk: „Szentek legyetek, amint én is szent vagyok. – mondja az Isten.” De hogyha folyton önmagunkat nézzük és önjavítóak akarunk lenni; ha mindig másokhoz hasonlítjuk magunkat; ha vallásos cselekedeteinket afféle mennyei valutának vesszük, amivel le tudjuk fizetni Istent, akkor sosem halljuk meg Isten hozzánk szóló szavát.

A vámos az, aki a példabeszédben jól imádkozik. Mert ő Istenhez imádkozik, valóban Istent szólítja meg. Mert ő nem szaporítja a szót, nem törekszik vallásos teljesítményre. A vámos Istenre bízza magát: „légy irgalmas nekem, bűnösnek”. Ő Istenhez hasonlítja magát, s ennek fényében látja, hogy rászorul

Isten irgalmára. Istenre figyel, s a csendben hallja őt megszólalni.

Ez így biztos szépen hangzik, de bizony nehéz a megszokásokkal felhagyni. Felhagyni azzal a szemlélettel, hogy az imádságban egyfajta fizikai teljesítményre törekedjük. Nem azért kell sokat imádkozni a szót szaporítva, hogy mennyiségileg megfelelő mértéket szolgáltatassunk be Istennek, hanem azért, hogy minél többet Istennél időzzünk. Hogy olyanok legyünk, mint a tűző napra kitett kő, amely minél többet van kint a napon, annál jobban fölhevül és tud sugározni utána a hűvös helyen meleget magából. Ha sokat vagyunk Isten jelenlétében Istenre figyelve, annál többet tudunk sugározni magunkból Istenből másoknak.

Ha Istenre figyelünk az imában, akkor az ő jelenléte sokkal többet „javít” rajtunk, mint saját erőlködéseink.

Amikor negyedéves kispap voltam a szemináriumban, megadatott az a kegyelem számomra, hogy részt vehettem egy igazi lelkigyakorlaton. Egy egész iskolaéven, vagyis harminc héten keresztül kellett naponta másfél órát az úgynevezett szentignáci imával Jézus jelenlétében tölteni. Ennek az volt a

lényege, hogy teljesen Jézusra akartam figyelni, őt megismerni, és mind jobban megszeretni. Gyakorlatilag semmilyen erőfeszítést nem tettem arra, hogy javítsam magamat, hogy jobb legyek. Emberi szavakkal elmondhatatlan élményekben volt részem: Jézussal együtt végigjártam földi életnek legtöbb állomását. A Jézussal eltöltött órák észrevétlenül formáltak engem. Társaim jeleztek vissza, hogy sokat változok az utóbbi időben, vagyis mióta a lelkigyakorlatokat végeztem.

Tanuljatok imádkozni, szüntelen tanuljatok, mert ebben nem lehet megállni. Tanuljatok a vámos példáján csendes Istenre figyelő, Istent szóhoz jutni hagyó imádságot! S ha engeditek végre Istent szóhoz jutni az imádság csöndjébe, s nem fojtjátok belé a szót, a nektek szóló üzenetet szavatok panaszaikat, kéréseitek özönével, akkor csodálatosan tud formálni benneteket. A lehetőség mindenki számára adott. Csak az a kérdés, hogy ebben a világban, ahol szólásszabadság uralkodik, mikor engedjük már végre szóhoz jutni ennek a világnak teremtő Istenét.

forrás: Virtuális Plébánia

Ha nincs mit tenned, nos miért nem imádkozol vagy olvasol?
Miért nem mégy meglátogatni a mi Urunk Jézust,
beszélve Hozzá, hallgatva Őrá?
Mert ha imádkozunk, Istenhez szólunk,
ha Írást olvasunk, Istenre hallgatunk.

(Szent Ambrus)